

undersøge hvem Forfatteren er, som ikke har navngivet sig, og indføre en hel Inquisition for at kunne straffe ham, og hvis Redaktøren kommer tilbage til Landet, saa vil man sandsynligvis efter Lovens øvrige Indhold ogsaa kunne drage ham til Ansvar. Det er et Princip, som jeg i højeste Grad maa være imod, og jeg kan selvfølgelig ikke være med til, at et saadant Princip indføres i vor Lovgivning. — De Bøder, som det oprindelige Lovforslag foreskriver, ere efter min Mening allerede meget haarde, og kunne ogsaa anvendes meget vilkaarligt efter de foreslaaede Bestemmelser, og lige som jeg vil være imod disse Bødestemmelser, vil jeg selvfølgelig endnu mere være imod at indvide dem.

Det, som jeg navnlig er imod, er det Endringsforslag, som foreligger under Nr. 4, og som fører helt ny Bestemmelser ind i Loven, idet det herved tilfugtes, naar en Embeds- eller Bestillingsmand bliver for- nærmert i et Blad, at gøre denne Forfølgningssag til en offentlig Justits-sag. Jeg tror, at er der noget Forhold, som det maa være berettiget at behjælp gennem Pressen, saa er det vistnok Embedsmændenes Forhold. Embedsmænd, som have en offentlig Virksomhed at udøve over for Befolkningen, bør efter min Formening være Kritik underkastede, og deres Virksomhed bør være saaledes, at de kunne taale denne Kritik. Men dersom man vedtager dette Forslag, som her foreligger, vil det næsten være umuliggjort at kritisere en Embeds- eller Bestillingsmand, ligegyldig hvor slet han end forvalter sit Embede. Man maa jo erindre, at der i den nu gældende Lovgivning ogsaa er andre Bestemmelser end de her omtalte. Der er Bestemmelser om, at en Embeds- og Bestillingsmand ikke maa røbe Embeds hemmeligheder. Vi have haft disse Vidnesager, hvor Personer, der i Pressen have meddelt et og andet om Embedsforhold, ere blevne forfulgte paa den Maade, at man vilde tvinge dem til at angive, hvor de have deres Oplysninger fra. Altsaa i Embeds- og Bestillingsmændenes Kreds maa der ikke tales om, hvad der foregaar, de maa ikke give Pressen Oplysninger, og man stiller altsaa Redaktørerne saaledes, at hvis de saa noget at vide ad anden Vej, kunne de ikke offentliggøre det uden at risikere at faa en Justits-sag paa Halsen og at blive straffede med haarde Straffe, naar de ikke ere i Stand til fuldt ud at bevise, hvad de have skrevet, hvilket under disse Forhold netop er meget vanskelige, da de underordnede ikke tør sige noget. Men hvis dette skulde blive vedtaget, ser jeg ikke rettere, end at vi ere komne ind paa et System, som er meget farligt baade for Embedsmændene selv,

men navnlig ogsaa for Befolkningen, idet Kritik over Embeds- og Bestillingsmænds Virksomhed herved bliver ganske udelukket. Det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hansen) nævnedes et Eksempel paa, hvor bage Lovforslagets Bestemmelser ere med Hensyn til dem, der ere de virkelige ansvarhavende for Blade, i det man havde anlagt en Sag imod en Rigsdagsmænd, som var Udgiver af et Bladovre i Sjælland, under den Paastand, at han var den virkelige Leder af Bladet. Det maa maaske være mig tilladt at nævne ganske kort et Eksempel paa, hvorledes det kan komme til at gaa, naar Kritik af en Embeds- og Bestillingsmands Virksomhed fuldstændig bliver afstaaen. Jeg skal henholde mig til, hvad der med Hensyn til dette Forhold er kommet frem i det andet Ting. Jeg sigter til den Dom, som er overgaaet Redaktør Winblad i Anledning af hans Angreb paa Korsør Arbejdsanstalt. Ørede Medlemmer ville erindre, at det var en Klage fra nogle navngivne Lemmer paa Anstalten, som Redaktør Winblad offentliggjorde, og hvortil han knyttede nogle Kommentarer, der gav Anledning til, at Anstaltens Inspektør anlagde en Justits-sag imod ham, og denne Sag endte med, at Redaktør Winblad blev dømt til 3 Maaneders simpelt Jængsel. Efter denne Dom skulde man altsaa antage, at Kritiken over Anstalten havde været ganske ubeføjet, men efter de Oplysninger, som ere fremkomne nede i Folketinget, viser det sig, at der har været adskilligt, der burde kritiseres ved den nævnte Anstalt. Det Forhold, som navnlig kom frem, var den saa meget omtalte Sultekur, om hvilken Finansudvalgets Ordfører meddelte — jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne ved denne Kur — at den kunde idømmes for et meget langt Tidsrum, endog i 2 Maanedes. Der skulde efter Reglementerne for denne Sultekur paa anden Maade end efter det ellers gældende Reglement for Lemmernes Vespisning gives dem, der underkastedes Straffen, tilstrækkelig Mad, men det blev fremhævet i Folketinget, at efter Lemmernes Forklaring, som blev bekræftet af Inspektøren, hvad dette Punkt angaar, gaves der ikke altid Lemmerne den tilstrækkelige Mad som Tillæg til Sultekuren, og det oplystes endvidere, at den Humanitet, som bør vises jævnstbes med den Strenghed, som er nødvendig for en saadan Anstalt, ikke blev saa ganske lidet forlømt paa Korsør Arbejdsanstalt. Denne Sultekurstraf var, naar man tog den nærende Kost fra, ikke meget forfælselig fra Vand- og Brødstraffen, og naar man saa